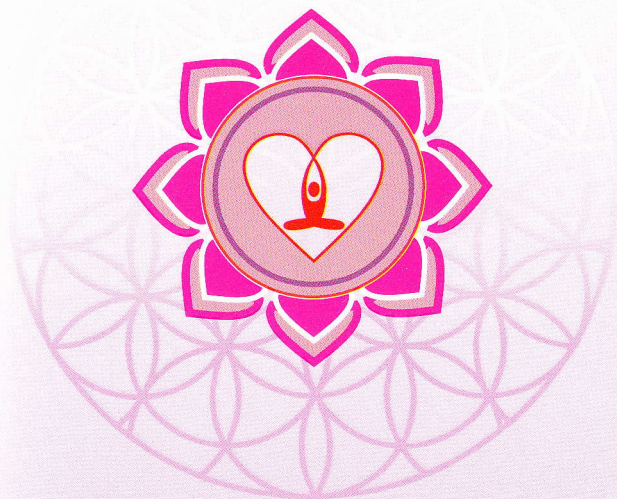

Libris

seria

YOGA. ȘTIINȚA SUFLETULUI

Respect pentru oameni și cărți

Inima YOGA

OSHO

EDITURA MIX

Inima YOGA

Osho

Traducere:

Mălina Roxana Chirilă

EDITURA MIX
CRISTIAN 2017

CUPRINS

Prefață.....	vii
Capitolul 1 Ce înseamnă samadhi	1
Capitolul 2 Simplitatea nu e pe gustul egoului	39
Capitolul 3 Și efortul, și abandonarea au nevoie de implicare totală	71
Capitolul 4 Patanjali este foarte convingător	97
Capitolul 5 Diferența dintre necesitate și dorință	125
Capitolul 6 Osho: Începutul unei tradiții, nu sfârșitul ei	151
Capitolul 7 Prin repetarea lui Aum, toate obstacolele dispar	179
Capitolul 8 Moartea este alchimică.....	211
Capitolul 9 Cum să devii mai frumos și mai fericit	241
Capitolul 10 E greu să te simți atras de un Buddha	275
Despre autor	307
Centrul internațional de meditație Osho	310
Alte cărți de Osho.....	313

Ce înseamnă samadhi

Patanjali este cel mai mare om de știință al lumii interioare; abordarea lui este cea a unei minți științifice. Nu este un poet. În acest sens, este o ființă foarte rară, pentru că cei care pătrund în lumea interioară sunt aproape întotdeauna poeți; cei care pătrund în lumea exterioară sunt aproape întotdeauna oameni de știință.

El este o floare rară, o persoană cu o minte științifică a cărei călătorie este interioară. De aceea are primul și ultimul cuvânt: el este alfa și omega. În cinci mii de ani, nimeni n-a putut să-i îmbunătățească scrierile. Și se pare că nu poate nici măcar să existe vreo îmbunătățire. El va avea mereu ultimul cuvânt – pentru că el însuși este o combinație imposibilă. Este aproape imposibil să ai o atitudine științifică și să pătrunzi în interiorul ființei. El vorbește ca un matematician, ca un logician. Vorbește ca Aristotel, dar este un Heraclit.

Încercați să înțelegeți fiecare lucru pe care vi-l spune. Vă va fi greu, pentru că termenii lui sunt cei ai logicii și rațiunii, dar el exprimă iubirea, extazul, dumnezeirea. Terminologia lui este cea a unui om care lucrează într-un laborator științific, dar laboratorul lui este cel al ființei interioare. Așa că să nu vă lăsați păcăliți de terminologia lui, ci să țineți minte că este un matematician al poeziei supreme. Patanjali este un paradox, dar nu folosește niciodată un limbaj paradoxal – nu poate s-o facă. El se bazează

mereu pe un suport logic foarte solid. El analizează, disecă, dar scopul lui este sinteza. El analizează doar pentru a sintetiza.

Așa că să nu uitați niciodată care este scopul, și anume să atingeți supremul printr-o abordare științifică. Să nu vă lăsați înșelați de calea pe care mergeți, căci așa a impresionat Patanjali atât de mult mintea occidentală. El a fost dintotdeauna o influență. A fost o influență oriunde i s-a auzit numele pentru că e ușor de înțeles – însă nu e suficient doar să-l înțelegeți. Patanjali este la fel de ușor de înțeles cum este și Einstein. El îi vorbește intelectului, dar trebuie să rețineți un lucru: scopul lui, țința lui este inima.

El merge pe un teren periculos. Dacă uitați că este și poet, veți fi păcăliți. Iar atunci vă veți atașa prea tare de terminologia lui, de limbajul lui, de raționamentele lui și veți uita care este scopul. El vrea să treceți prin rațiune pentru a ajunge dincolo de ea; este și aceasta o posibilitate. Puteți epuiza rațiunea atât de profund încât s-o transcendeți. Cu Patanjali treceți prin rațiune, n-o evitați. O folosiți ca pe un pas înainte. Acum ascultați-i cuvintele. Fiecare dintre ele trebuie analizat.

Samprajnata samadhi este samadhi însoțit de gândire, reflexie, beatitudine și purul sentiment de a fi.

El împarte *samadhi*, supremul, în două trepte. De fapt, supremul nu poate fi împărțit. El este indivizibil, nu are trepte. Dar pentru a ajuta mintea, căutătorul, Patanjali îl împarte întâi în două. Primului pas îi spune *samprajnata samadhi*¹ – un *samadhi* în care mintea încă există în forma ei pură.

¹ În original, *samprajnata* și *asamprajnata* sunt scrise „*sampragyata*” și, respectiv, „*asampragyata*”. Am ales să utilizez însă transliterările folosite deja în România pentru acești termeni, pentru a fi mai ușor de identificat (n.tr.)

Primul pas: mintea trebuie rafinată și purificată – nu puteți renunța la ea pur și simplu. Patanjali spune, „Este imposibil să renunțați la ea, pentru că impuritățile tind să se agațe. Puteți scăpa de ea doar când mintea este absolut pură – atât de rafinată, atât de subtilă, încât nu mai are tendința de a se agăța.”

Nu spune, „Renunțați la minte,” așa cum spun maeștrii Zen. Spune, „E imposibil să renunțați la ea. Vorbiți prostii.” Maeștrii Zen spun adevărul, dar voi nu puteți să faceți ceva în privința asta, pentru că mintea impură are o greutate – atârână ca o piatră. Și o minte impură e plină de dorințe – milioane de dorințe neîndeplinite, care vor să le îndepliniți, care vă cer să le îndepliniți – milioane de gânduri incomplete. Cum puteți să renunțați la ea? Ceea ce nu s-a terminat încearcă mereu să ajungă la final. Patanjali spune: „Nu uitați, nu puteți renunța la un lucru decât dacă s-a încheiat.”

N-ați observat? Dacă sunteți artiști și faceți o pictură, vă e imposibil să uitați de ea până n-o terminați. Acea pictură va continua să vă bântuie gândurile. Dormiți prost; pictura e mereu acolo. E ca un curent care curge prin adâncul minții voastre. Curge, cere să fie terminată. După ce e terminată, gata. Puteți uita de ea. Mintea are tendința de a termina lucruri. Mintea este perfecționistă, așa că tot ce este incomplet creează tensiuni în ea.

Patanjali spune, „Nu puteți renunța la gândire decât dacă este atât de perfectă încât n-o mai puteți îmbunătăți în niciun fel; atunci puteți pur și simplu să o aruncați și să uitați de ea.” E o abordare complet opusă Zenului, complet opusă lui Heraclit. Primul *samadhi*, care e *samadhi* doar cu numele, este *samprajnata* – *samadhi* cu o minte purificată. Al doilea *samadhi* este *asamprajnata* – *samadhi* fără minte. Dar Patanjali spune, „Când mintea dispare și nu există gânduri, chiar și atunci sămânța subtilă a trecutului continuă să se afle în inconștient.”

Mintea conștientă este împărțită în două. Întâi, *samprajnata* – mintea într-o stare purificată, cum e untul clarifiat. Are o frumusețe proprie, dar continuă să existe. Și indiferent cât ar fi de frumoasă, mintea este urâtă; indiferent cât de pură și de tăcută este, fenomenul minții în sine este impur. Nu puteți purifica o otravă, pentru că rămâne o otravă. Dimpotrivă, cu cât o purificați mai mult, cu atât devine mai otrăvitoare. Poate să pară foarte, foarte frumoasă; poate că are propria ei culoare, propriile nuanțe, dar este în continuare impură.

Întâi trebuie purificată, apoi trebuie să renunțați la ea. Însă călătoria nu se termină aici pentru că toate acestea au loc în mintea conștientă. Ce veți face cu mintea inconștientă? Chiar în spatele vălurilor minții conștiente se află un vast continent al minții inconștiente. În inconștient se află sămânța tuturor vieților pe care le-ați trăit până acum.

Patanjali împarte inconștientul în două. El spune că este „*sabija samadhi*”² atunci când inconștientul continuă să existe și ați renunțat conștient la minte, când este un *samadhi* cu semințe: *sabija*. Când și acele semințe sunt arse, atingeți perfecțiunea – *nirbija samadhi*: *samadhi* fără semințe.

Astfel, conștientul și inconștientul se află pe două trepte diferite. Când ajungeți la *nirbija samadhi*, la extazul ultim... Atunci dispăreți, pentru că nu mai aveți în voi semințe care să încolțească și să înflorească și să vă ducă în noi călătorii prin existență.

În aceste sutre, el spune: *Samprajnata samadhi este samadhi-ul însoțit de gândire, reflexie, beatitudine și purul sentiment de a fi*. Dar acesta este primul pas. Mulți se înșală aici; ei cred că acesta este ultimul pas pentru că este atât de pur. Vă simțiți

² La fel ca în cazul altor cuvinte sanscrite, am optat pentru transliterarea utilizată deja în limba română. Astfel, termenii „*sabeej*” și „*nabeej*” din varianta în engleză sunt redați aici ca „*sabija*” și „*nirbija*”. (n. tr.)

atât de plini de beatitudine și de fericiți încât credeți că acum nu mai e nimic de obținut. Dacă îl întrebați pe Patanjali, el va spune, „*Satori* din Zen este doar primul *samadhi*. Nu este cel final, cel suprem; acela este încă departe.”

Cuvintele pe care le folosește el nu pot fi traduse exact în limba voastră pentru că sanscrita este o limbă absolut perfectă; nicio altă limbă nu se apropie de perfecțiunea ei. Așa că va trebui să vi le explic eu. Cuvântul pe care-l folosește aici este *kutarka*. Acesta a fost tradus ca „rațiune”. Este o traducere slabă. Trebuie să înțelegeți ce înseamnă *kutarka*. *Tarka* înseamnă logică, rațiune. Patanjali spune că există trei tipuri de logică. Uneia îi spune *kutarka*: rațiunea îndreptată spre negativ; este gândirea orientată mereu spre „nu”, spre negare, îndoială, nihilism.

Indiferent ce-i spuneți omului care trăiește în *kutarka* – în logica negativă – el se gândește mereu cum să nege acel lucru, cum să spună „nu”. El se uită spre negativ. Mereu se plânge, protestează. El simte mereu că ceva nu e în regulă undeva – mereu. Nu puteți să-l faceți să-i fie bine, pentru că aceasta este orientarea lui. Dacă-i spuneți să se uite la soare, nu va vedea soarele, va vedea petele de pe soare. Va vedea mereu partea întunecată a lucrurilor; aceasta este *kutarka*: rațiunea greșită. Dar ea arată la fel ca rațiunea.

În cele din urmă, vă va conduce la ateism. Îl negați pe Dumnezeu, pentru că dacă nu puteți vedea binele și partea luminoasă a vieții, cum ați putea să-l vedeți pe Dumnezeu? Pur și simplu îl negați. Întreaga existență se întuneacă. Totul este greșit și creați un iad în jurul vostru. Dacă totul este greșit, cum ați putea fi fericiți? Iadul este creația voastră și mereu puteți găsi ceva în neregulă pentru că lumea se bazează pe dualitate. Tufele de trandafiri au flori frumoase, dar au și spini. Cel care trăiește în *kutarka* va număra spinii și va ajunge la concluzia că trandafirul trebuie să fie o iluzie; nu poate exista. Între atâția spini,

milioane de spini, cum ar putea exista un trandafir? Este imposibil, posibilitatea în sine este negată. Cineva vă înșală.

Mulla Nasruddin era foarte, foarte trist. S-a dus la preot și i-a zis: „Iar mi-au fost distruse culturile – n-a plouat. Ce să fac?”

Preotul i-a spus: „Nu fi așa de trist, Nasruddin. Uită-te la partea frumoasă a vieții. Poți să fii fericit pentru că mai ai atâtea lucruri de care să te bucuri în viață. Și să crezi mereu în Dumnezeu, care are grijă de tine și îți dă de toate. El are grijă și de păsările cerului, așa că de ce te îngrijorezi?”

Nasruddin a răspuns, foarte amărât: „Da! Mi-a luat mie porumbul și l-a dat mai departe! Dumnezeu are grijă de păsările cerului cu porumbul meu.”

Nu poate să vadă care e ideea. Cultura lui a fost distrusă de păsări, Dumnezeu are grijă de ele, „iar mie mi-au fost distruse culturile”. Acest tip de gândire găsește mereu un motiv de îngrijorare, deci va fi mereu în tensiune. Anxietatea o urmează ca o umbră. La asta se referă Patanjali când spune *kutarka* – logică negativă, rațiune negativă.

Apoi există *tarka* – rațiunea simplă. Rațiunea simplă nu duce nicăieri. Merge în cercuri pentru că nu are niciun scop. Puteți să tot raționați și raționați, dar nu veți ajunge la nicio concluzie pentru că rațiunea poate ajunge la o concluzie doar dacă are un scop de la bun început. Dacă mergeți într-o singură direcție, până la urmă ajungeți undeva. Dacă mergeți în toate direcțiile, uneori spre sud, alteori spre est sau vest, doar vă pierdeți energia.

Rațiunea fără niciun scop este denumită *tarka*. Rațiunea cu o atitudine negativă este numită *kutarka*; iar rațiunea bazată pe pozitiv este numită *vitarka*. *Vitarka* înseamnă rațiune specială. Astfel, *vitarka* este primul element din *samprajnata samadhi*.